

Kate DiCamillo

Beverle
čia

Beverle
čia

Versta iš
BEVERLY, RIGHT HERE
Walker Books, London, 2019

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Kate DiCamillo, 2019
© Viršelio iliustracija, Amy June Bates, 2019
Pirmą kartą 2019 metais anglų kalba Jungtinėje
Karalystėje pavadinimu *Beverly, Right Here* išleido
Walker Books Ltd, Londonas, Jungtinė Karalystė.
Išleista susitarus su *Walker Books Ltd*.
Visos teisės saugomos.
Vertimas į lietuvių kalbą, Inga Tuliševskaitė, 2021
© Leidykla „Niekio rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-843-3

Kate DiCamillo

Beverlė čia

Iš anglų kalbos vertė Inga Tuliševskaitė

Vilnius
2023

Andrėjai Tompai

Vienas

Draugužis mirė, Beverlė jį palaidojo, paskui patraukė į Leik Klarą. Ėjo užpakaliniu keliu, per apelsinmedžių sodus. Išsukusi į Palmių kelią, pamatė priešais savo motinos namą stoviniuojantį pusbrolių Džo Trevisą Džoju.

Džo Trevisui buvo devyniolika. Raudonplaukis, su trumpute rausva barzdele, jis turėjo raudoną ševrolė „Camaro“ ir dirbo stogdengiu Tamarei Biče.

Beverlė nelabai jį mėgo.

– Labas, – pamatęs Beverlę pasakė Džo Trevisas.

– Maniau, išsikraustei į Tamarėjų, – atsakė Beverlė.

– Taip. Atvažiuau į svečius.

– Kada važiuosi atgal? – paklausė mergaitė.

– Dabar, – atsakė Džo Trevisas.

„Draugužis mirė, mano šuo mirė. Jie negali manęs sulaikyti. Neketinu čia pasilikti. Niekas manęs neprivers“, – pagalvojo Beverlė.

Ir išvažiavo.

– Ko tau į Tamarėjų? – paklausė Džo Trevisas. – Turi ten draugų ar ką?

Jie sėdėjo jo raudoname „Camaro“. Lėkė greitkeliu.

Beverlė neatsakė Džo Trevisui. Ji spoksojo į žaliaplaukį trolį, kadaruojantį ant galinio vaizdo veidrodėlio. Svarstė, kad trolis panašus į Džo Trevisą, tik plaukai ne tos spalvos, ir bebarzdis. Be to, atrodė draugiškesnis.

– Tau patinka ZZ Top? – paklausė Džo Trevisas.

Beverlė patraukė pečiais.

– Rūkysi? – paklausė Džo Trevisas.

– Ne, – atsakė Beverlė.

– Kaip nori.

Jis užsirūkė, o Beverlė pravėrė langą.

– Klausyk, aš įjungęs kondicionierių, – pasakė Džo Trevisas.

Beverlė atkišo veidą pro atvirą langą plūstančiam karštam orui. Tylėjo.

Iki pat Tamarei Bičo jie važiavo su vienu praviru langu ir visu pajėgumu veikiančiu kondicionieriumi. Džo Trevisas surūkė šešias cigaretes ir suvalgė vieną juostelę džiovintos jautienos. Kai nerūkė ir nevalgė džiovintos jautienos – barbeno pirštais vairą.

Trolis siūbavo blaškomas kondicionuoto oro ir vėjo gūsių, kvailai šypsodamasis.

Kodėl troliai visada šypsosi?

Kiekvieno Beverlės matyto trolio veide švietė plačiausia šypsena, be jokios priežasties.

Privažiavus miesto pakraštį, Beverlė tarė:

– Gali mane čia išleisti.

– O kur tau reikia? – paklausė Džo Trevisas. – Nuvešiu.

– Niekur, – atsakė Beverlė, – išleisk mane čia.

– Nebūk slapukė, sakyk, kur važiuoji, nuvešiu.

– Ne, – atsakė Beverlė.

– Po galais! – Džo Trevisas pliaukštelėjo ranka per vairą. – Tu visada manei esanti geresnė už visus pasau-lyje!

– Ne, nemaniau, – atsakė Beverlė.

– Tokia pat kaip tavo motina.

– Cha, – atsakė Beverlė.

– Bet nesi tokia, – kalbėjo Džo Trevisas. – Nė viena iš jūsų nesat geresnė. Tu nėmaž ne geresnė. Ir man nerūpi, kiek grožio konkursų kadaise laimėjo tavo motina.

Jis nuspaudė stabdį. Sustojo šalikelėje.

– Lipk lauk.

– Ačiū, kad pavėžėjai, – padėkojo Beverlė.

– Gali nedėkoti, – burbtelėjo Džo Trevisas.

– Gerai. Bet vis tiek ačiū, – pasakė Beverlė.

Ji išlipo, užtrenkė dureles ir leidosi A1A keliu priešinga kryptimi, nei važiavo Džo Trevisas Džojus.

Buvo karšta.

Buvo rugpjūtis.

Buvo 1979-ieji.

Beverlei Tapinski buvo keturiolika.

Trys

Kabinete dvelkė žuvimi ir cigarečių dūmais. Ten stovėjo platus rašomasis stalas ir trys metalinės spintelės su bylomis. Ant stalo stūksojo popierių stirtos. Ant vienos iš stirtų stovėjo vėduoklis.

– Daug darbo, – mostelėjo ranka į rašomąjį stalą ponas Denbis. – Kaip matai.

Beverlė linktelėjo.

– Todėl man reikia žmogaus, kuris laikytųsi darbo drausmės, – kalbėjo ponas Denbis. – Žmogaus, kuris užbaigtų, ką pradėjęs.

Ištiesęs ranką įjungė vėduoklį.

Nuo stalo nuskriejo viršutinis popierių sluoksnis.

– Po paraliais! – šuktelėjo ponas Denbis. – Supratai, apie ką aš?

Išjungė vėduoklį ir nukėlė ant grindų. Popieriai plazdėjo ir šnareno. Ponas Denbis atsisėdo už rašomojo stalo. Sunėrė ant krūtinės rankas.

– Sėskis, – linktelėjo galva į oranžinę plastikinę kėdę. Beverlė atsisėdo.

Ponas Denbis ją nužvelgė.

– Pažiūrėsim, – tarė. – Ar kada nors dirbai restorane?

– Ne, – atsakė Beverlė.

– Mėgsti žuvį?

– Nelabai, – atsakė Beverlė.

Ponas Denbis atsiduso.

– Turiu tris vaikus, – pasakė. – Tris mergaites. Jos gyvena Pensilvanijoje. Su savo motina.

Beverlė linktelėjo.

– Vaikai yra tragedija, – kalbėjo ponas Denbis. – Ir tegul niekas nedrįsta bandyti tavęs įtikinti kitaip.

Jis spoksojo į savo rankas.

– Nes tu nori apsaugoti savo vaikus, bet nesugalvoji kaip, ir tai varo tave iš proto. Baigi nuo to išprotėti. Nemiegi naktimis.

– Aha, – tarė Beverlė.

Ji abejojo, ar jos motina nors vieną naktį nemiegojo galvodama, kaip ją apsaugoti.

– Kiek tau metų? – paklausė ponas Denbis.

– Šešiolika, – atsakė Beverlė.

Ponas Denbis nuleido galvą ant stalo. Paskui pakėlė ir pažvelgė į ją.

– Šešiolika, – pasakė. – Nepakenčiama.

Jis vėl nuleido galvą ant stalo.

Į kabinetą įžengė Fredė.

Ponas Denbis pakėlė galvą.

– Frede, kiek tau metų? – paklausė.

– Kodėl vis reikia to klausinėti? – pasipiktino Fredė. – Aš baigiau vidurinę. Atsiėmiau baigimo pažymėjimą ir visa kita. Damų neklausinama, kiek joms metų. Nemandagu. Štai.

Ir ji padavė Beverlei kortelę, ant kurios buvo užrašyta „Sveiki atvykę į „Mr. C’s“. O žemiau juostelė su užrašu baltomis raidėmis „Aš Beverlė“.

– Oho, – tarė Beverlė. – Dėkoju.

– Esu gimusi rašyti vardų korteles, – pasakė Fredė. – Man patinka dirbti su ta mašinėle. Ji kaip ratas. Randi rate reikiamą raidę, smarkiai paspaudi ir pykšt! – atsiranda raidė. Kaip burtai.

Ponas Denbis pasakė:

– Margaretė, Alis ir Ana. Mano mergaičių vardai. Vieną dieną kuri nors iš jų nueis į restoraną ir pameluos, kiek jai metų. Tai mane liūdina. Bet ką galiu padaryti? Ko iš manęs tikimasi? Turiu sukti verslą. Turiu išmaitinti šeimą. Gali pradėti rytoj.

– Juk ji neaptarnaus staliukų?

– Ne, Frede, – atsakė ponas Denbis. – Ji neaptarnaus staliukų. Ji nurinkinės nešvarius indus. Ar tau kada teko nurinkinėti nešvarius indus, Beverle Ana?

– Ne, – atsakė Beverlė. – Ir mano vardas Beverlė. Tik Beverlė.

– Išties, – pratarė ponas Denbis.

– Bet kas gali nurinkinėti nešvarius indus, – pasakė Fredė. – Kiekvienas gali išmokti. Tam nereikia kokių nors mokslų ar dar ko.

– Nuostabu, – tarė Beverlė.

– Ir nieko čia linksmo, – kalbėjo Fredė. – Turi turėti svajonę ir dirbti, kad jos pasiektum, nes tas darbas visai nelinksmas.

– Niekas ir nežadėjo linksmybių, – pasakė ponas Denbis. – Čia žuvies restoranas. Ne pramogų parkas.

– Na, taip, aš ją tik įspėjau, – tarė Fredė.

– Sudie, Frede, – pasakė ponas Denbis.

– Patikėk: privalai turėti svajonę, – pakartojo Fredė ir plačiai atsimerkė.

– Sudie, Frede, – pakartojo ponas Denbis. Atsistojo. Beverlė irgi atsistojo.

– Manau, turiu jums padėkoti, – pasakė.

– Žinoma, – tarė ponas Denbis. Jis ištiesė ranką ir Beverlė ją paspaudė.

– Ateik rytoj dešimtą, – pridūrė ponas Denbis. – Daug darbo. Reikės užpildyti popierius.

– Nesijaudink, – Fredė nuramino Beverlę, kai ši jau buvo prie restorano durų. – Jis niekada nelieps tau pildyti popierių. Savo kabinete nieko neranda. Gali pradirbti čia visą likusį gyvenimą taip ir neužpildžiusi jokių popierių.

– Neketinu čia dirbti visą likusį gyvenimą – atsakė Beverlė.

– Cha, – prunkštelėjo Fredė. – Pasakyk kitą juoką. Arba pasakyk tą juoką Čarlzui su Doris, jie dirba virtuvėje. Čia kelio galas, nebent turi svajonę.

Beverlė pastūmė duris.

Lauke taip skaisčiai švietė saulė, kad ji vos nepargriuvo.

Keturi

Taigi, ji turėjo darbą.

Bet nesijautė geriau.

Patraukė keliu A1A. Stengėsi neatsigręžti, nes Draugužis visada sekdamas jai iš paskos. Dabar jo nebuvo.

Paėjus toliau nuo „Mr. C's“, šalikelėje stovėjo telefono būdelė. Beverlė pažvelgė į ją, žėrinčią saulėje. Jai toptelėjo kvaila mintis paskambinti Draugužiui.

Draugužiui.

Kuris yra šuo.

Kuris buvo šuo.

Draugužis.

Kuris mirė.

Priėjo prie telefono būdelės, pastūmė duris ir įėjo vidun. Pasijuto lyg įžengusi į aukštą, siaurą orkaitę.

Beverlė pravėrė duris.

Motina atsiliepė po pirmo signalo.

Neatrodė labai girta.

– Čia aš, – tarė Beverlė.

– Kur tu? – paklausė motina.

– Nesvarbu, – atsakė Beverlė.

Išgirdo, kaip cakteli žiebtuvėlis. Girdėjo, kaip motina įtraukia dūmo.

– Tik norėjau pasakyti, kad man viskas gerai, – tarė Beverlė.

– Tau viskas gerai? Todėl paskambinai? Pasakyti, kad tau viskas gerai?

– Taip.

– Čia tai bent, tau viskas gerai, – pasakė motina.

Beverlė atrėmė galvą į telefono būdelės stiklą.

– Radau darbą, – pasakė.

– Bet kas gali rasti darbą, – atsakė motina. – Aš visą gyvenimą dirbau, o matai, kiek man iš to naudos? Kur tu? Beverlė tylėjo.

– Gerai, – tarė motina. – Gali nesakyti.

– Tik norėjau, kad žinotum, jog man viskas gerai, – pakartojo Beverlė.

Ir pakabino ragelį.

Užsimerkė. Stovėjo atrėmusi galvą į karštą kaip orkaitės durelės stiklą. Girdėjo, kaip keliu A1A lekia mašinos, o pro tą gausmą prasimuša vandenyno mūša – šviesi, viltinga, nepaliaujama.

Jos veidu sruvo prakaitas.

Jai atrodė, kad visą amžinybę stovi taip užsimerkusi. O kai atsimerkė ir pakėlė galvą, pamatė aukščiau ant stiklo žėrinčius žodžius.

Garsiai perskaitė:

– „Kuprotame namelyje prie kuprotos jūros.“

Skambėjo kaip pasakos pradžia.

„Kuprotame namelyje prie kuprotos jūros.“

Pakėlusi ranką palietė tuos žodžius. kažkas kažkuo
aštri išraižė juos ant stiklo.

Beverlė prisiminė Reimę.

Reimė buvo geriausia jos draugė.

Reimei tie žodžiai būtų patikę.

Bet Reimės – ištikimosios Reimės, Reimės, kuri nie-
kada jos neapvyklė – čia nebuvo.

Ji dabar ten, kur senasis Beverlės gyvenimas.

Ten, kur Draugužio kapas.

Beverlė lėtai braukė pirštu per žodžius.

Kaip jūra gali būti kuprota?

Tai kvaila.

Atsitiesė. Atidarė telefono būdelės duris. Vėl patrau-
kė A1A greitkelio, atgal, iš kur atėjusi. Praėjo pro „Mr.
C’s“.

Praėjo pro „Pajūrio galo“ motelį.

Leidosi į „Jūrų arkliuko“ kiemą. Moteris tebestovėjo
prie rožinio namuko. Tebelaistė savo kvailas gėles.

Ji pamatė Beverlę. Ir jai pamojo.

– Sveika, sveika! – šūktelėjo.

Moteris buvo kaip kažkas, kas iššoka iš laikrodžio su gegute ir kas pusvalandį ir lygiai kas valandą šūkteli kvailą pasisveikinimą.

Beverlė atsiduso. Ir pasuko jūros kriauklelių taku link rožinio namuko.

Nenumanė kodėl.

– Sveiki, – pasisveikino priėjusi arčiau moters.

Paskui pakartojo:

– Sveiki.

Penki

– Palauk, užsuksiu vandenį, – tarė moteris. – Tada galėsime apžiūrėti.

– Atėjau ne apžiūrėti, – atsakė Beverlė.

– Tik palauk, užsuksiu vandenį, – pasakė moteris.

Ir pasilenkusi ėmė grabalioti čiaupą.

– Po šimts, – pyktelėjo. – Rankas susuko artritas ir kartais sunku daryti paprasčiausius dalykus.

– Aš užsuksiu, – tarė Beverlė. – Pasitraukit.

Moteris atsitiesė, o Beverlė pasilenkusi pasuko čiaupo rankenėlę.

– Na štai, – suplojo moteris. – Kaip per sviestą.

Nusišypsojo. Jos veidas buvo išvogotas raukšlelių, o pro didžiulius akinius akys atrodė milžiniškos. Ji žiūrėjo į Beverlę. Sumirksėjo.

– Taigi, – pasakė. Vėl sumirksėjo. Atrodė kaip pelėdžiukas. – Įdomu, kieno tu.

– Ką? – nesuprato Beverlė.

– Kieno tu giminaitė? – paklausė moteris.

Beverlė gūžtelėjo pečiais.

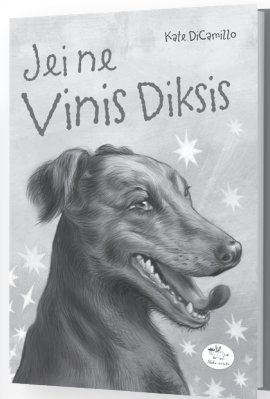
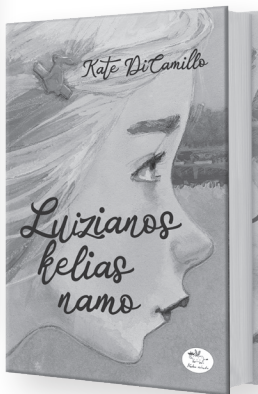
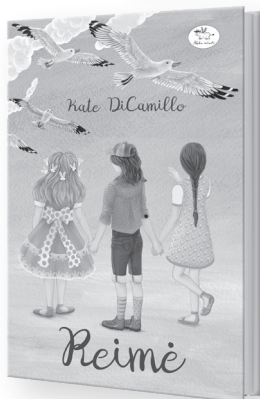
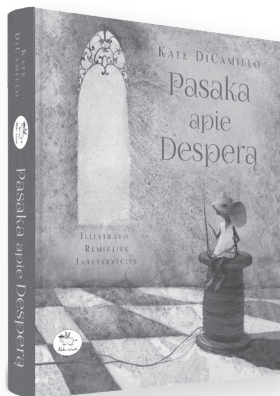
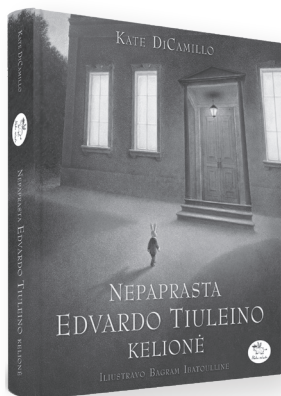
– Neturi giminių?

Beverlė vėl gūžtelėjo pečiais.

Turinys

Vienas ...	7	Devyniolika ...	94
Du ...	11	Dvidešimt ...	99
Trys ...	15	Dvidešimt vienas ...	104
Keturi ...	20	Dvidešimt du ...	109
Penki ...	24	Dvidešimt trys ...	120
Šeši ...	28	Dvidešimt keturi ...	124
Septyni ...	34	Dvidešimt penki ...	129
Aštuoni ...	39	Dvidešimt šeši ...	134
Devyni ...	46	Dvidešimt septyni ...	140
Dešimt ...	51	Dvidešimt aštuoni ...	147
Vienuolika ...	55	Dvidešimt devyni ...	155
Dvylika ...	59	Trisdešimt ...	161
Trylika ...	63	Trisdešimt vienas ...	167
Keturiolika ...	70	Trisdešimt du ...	171
Penkiolika ...	75	Trisdešimt trys ...	176
Šešiolika ...	79	Trisdešimt keturi ...	181
Septyniolika ...	83	Trisdešimt penki ...	188
Aštuoniolika ...	89	Trisdešimt šeši ...	194

**Kitos leidyklos „Nieko rimto“ išleistos
Kate DiCamillo knygos:**

Keturiolikmetė Beverlė vaikystėje ne kartą bėgo iš namų, bet šį sykį viskas kitaip. Ji nusprendė tiesiog išvažiuoti ir pradėti gyvenimą iš naujo. Atvykusi į kitą miestelį, mergina greitai susiranda darbą ir apsisloja pas geraširdę moterį. Netrukus ima aiškėti, kad vis dėlto ji reikalinga šalia esantiems žmonėms – kaip ir šie jai.

Lietuvos skaitytojams Beverlė jau pažįstama iš kitų Kate DiCamillo knygų „Reimė“ bei „Luizianos kelias namo“. Autorė sukūrė po atskirą pasakojimą apie visas tris geriausias drauges – Reimę, Luizianą ir Beverlę.

JAV vaikų rašytojos Kate DiCamillo (g. 1964 m.) knygos susilaukė tarpautinio pripažinimo ir yra išverstos į daugybę kalbų, autorė net du kartus apdovanota Newbery medaliu, jai skirtas garbingas jaunimo literatūros ambasadorės titulas.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Jovita Tamašauskienė**

Tiražas 1000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-843-3

9 786094 418433

*Ji buvo mergaitė, kuri
troško, kad viskas būtų
kitaip, nei yra.*

*Ji buvo mergaitė, kuri
norėjo, kad viskas
būtų kitaip, nei yra
dabar.*

Beverlei keturiolika ir ji nusprendė pradėti savo gyvenimą iš naujo – mažame miestelyje prie vandenyno. Ji nori būti nepriklausoma ir nesirūpinti aplinkinių problemomis. Beverlei visai nereikia kitų žmonių – juk pati visą gyvenimą irgi nesijautė kam nors svarbi. Ji nenori niekam šypsotis ir visai netrokšta, kad kas nors jos lauktų ar ilgėtųsi. Tačiau pamažu ima susidraugauti su miestelio gyventojais. Galbūt iš tiesų esame kur kas svarbesni vieni kitiems, negu kartais norisi sau pripažinti.